

ken Straf er egentlig ikke raa? Er det ikke raat at putte en Mand ind paa Vand og Brød, og er det ikke raat, som det ærede Medlem her over for mig med det store Hjertelag for de smaa i Samfundet sagde, at putte dem ind paa Livstid — det mildner jo nok lidt paa Smerten, naar vi tænke paa, hvad det er for en Slags Folk, for de have jo bejlet til en saadan Behandling; men raat er og bliver det at straffe Folk paa de Maader. Jeg tror, at til den Kunst at leve hører ogsaa dette, at man forstaar at hjælpe sig med Tingene, saadan som de ere, og dersom vorst Samfund i Virkeligheden i sin inderste Rod var saa storsindet, som et æret Medlem i Gaar antydede, kunde vi fri os fra Bøllerne paa en pæn Maade, men vi ere nu en Gang, som vi ere, og derfor komme vi i nok til at nøjes med de Midler, der staa til vor Raadighed, og jeg er derfor enig med mig selv om, at jeg er den højt-ærede Justitsminister taknemmelig for Forslaget, saaledes som det er forelagt. Hvor nødvendig jeg end vil, saa maa jeg dog indrømme, at der er en Mulighed for, at Prygl kan virke opdragende, og kunde vi saa ved Hjælp af denne Lov købe os bedre Vilkaar for vore Børn, som skulle have Bank, kunde vi f. Eks. købe os dette, at vi i hvert Tilfælde noget slap for det, der hedder Vand og Brød — thi det er en skrækkelig Straf — saa vilde jeg i Grunden ikke være saa ked af, at Bøllerne fik Bank, naar de bare fik dem paa den Maade, som det ærede Medlem for Storehøddinge (Høgsbro) talte om i Gaar. (Høgsbro: Det var en Tanke, som jeg havde fra det ærede Medlem.) Det ærede Medlem afbryder mig og siger, det var min Tanke. Ja, det er rigtigt, men det kommer jo egentlig ikke Sagen stort ved. Jeg er meget taknemmelig for, at han har sluttet sig til denne Tanke; jeg har jo akkurat samme Begrundelse for den som han.

Jeg vil altsaa efter alt, hvad jeg her har sagt, slutte mig til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), naar han opfordrede os til at tage imod denne Sag med en knusende Ro og overveje den efter vor bedste Evne. . . . (Martin Madsen: Saa hurtigt som muligt.) . . . og naturligvis, som det ærede Medlem siger, saa hurtigt som muligt. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at jeg er glad ved, at det ærede Medlem mindede mig om dette. Jeg gør her ligesom altid, hvad jeg kan, for at faa Sagerne fremmede saa hurtigt som muligt. Jeg gør mig Umage for at tie saa meget

som muligt, og jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at jeg gør det netop for at fremme Forhandlingerne saa meget som muligt, og jeg skulde ikke have noget mod, om adskillige af de Herrer vilde tage en lille Smule Eksempel derefter. Naar jeg har taget Ordet i Dag, er det, fordi man blev ved at tale og tale i det uendelige, og saa tænkte jeg, at ogsaa jeg for en Gangs Skyld kunde lægge Beslag paa Opmærksomheden. Med disse Ord takker jeg for den.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) rettede sin Anke for den Hast, hvormed Forslaget efter hans Mening var sat paa Dagsordenen, ogsaa eller maaske særlig mod mig. Jeg skal i den Anledning oplyse det ærede Medlem om, at jeg ikke har foretaget noget som helst Skridt for at faa Sagens Behandling her i Tinget fremskyndet. Efter min Mening var der ikke nogen Nødvendighed for det, fordi der i Lovforslaget er saa god Bund, at det nok skal gaa sin Sejrsgang gennem begge Rigsdagens Afdelinger.

Den Del af Lovforslaget, som handler om Udvidelse af Nødværgeretten, synes jo alle ærede Talere, som have haft Ordet, at være enige om. Det kan naturligvis kun glæde mig, men det er jo alligevel kun den ene Side af Sagen. Nødværge beskytter dem, der ere i Stand til at udøve det, og kun dem, men det beskytter ikke den værgeløse og svage. Vil man, saaledes som det ogsaa fra en enkelt Taler er kommet frem, henvise alle til at benytte Nødværge, saa er det jo i Virkeligheden et Tilbageskridt til Barbari, et Tilbageskridt til Næverettens Tid, hvor Retten sad hos dem, der havde de bedste Næver og bedst kunde føre den igennem, og hvor de svage og værgeløse ingen Ret havde. Det kan jo være godt nok, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og det ærede Medlem for Lyngby (Piper), som ganske vist ikke har den Mening, at man skal indskrænke sig til Nødværgeretten, fremhævede, at de ere stærke nok til at klare sig selv, og det kan jo være godt nok, at det ærede Medlem for Randers Landkreds (P. Bjerre) efter sine Udtalelser synes at være stærk nok til at klare sig mod to. Men det er jo et meget egenkærligt Standpunkt at stille sig paa, at man siger: Vi ere stærke nok, vi skulle nok klare vort Skind, lad saa de andre klare sig, som de kunne bedst. Nødværgeretten er kun den ene Side af